

ΕΠΙΚΑΙΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΓΡΙΠΠΗ

Η γρίπη κάνει τόν γύρο του κόσμου!... (Γελοιογραφία της εποχής)

Τα τελευταία αυτά χρόνια, μόλις έρθει ο χειμώνας, μία απειλη θύφεται, σαν φάντασμα, πάνω από την τρομοκρατημένη ανθρωπότητα: η απειλή της γρίπης!...

Και έφετος όπως και πέρσι ή άπαισία αυτή επιδημία, έκαμε την εμφάνισή της στα τέσσερα άκρα της γης. Τηλεγραφήματα έπι τηλεγραφημάτων μάς πληροφορούν ότι στην Εδρώπη και στην Αμερική ή γρίπη κάμνει θραούση. Πρώ μηνός έσημαίωθησαν τά πρώτα της κρούματα στην Αθήνα και στις επαρχίες...

Είπε νέα άρρώστεια ή γρίπη, γιά πρώτη φορά εμφανιζομένη; Οχι βέβαια. Η ιστορία αναφέρει ότι και άλλους έτρομοκρατήσε και έθέρισε την ανθρωπότητα.

Πρώτα - πρώτα όμως; άς εξετάσουμε την έτυμολογία της. Από πού προέχεται ή λέξις γ ρ ί π η; Οι διάφοροι γλωσσολόγοι άκόμη δέν μπορούν να συμφωνήσουν στο ζήτημα αυτό. Οι ξένοι ισχυρίζονται πως προέχεται από τή γεωμική λέξη «γ κ ρ ά ί φ ε ν» που σημαίνει: άρπάξει. Άρπάξει, δηλαδή, τόν άρρωστο καί... τόν τινάζει! Ο δικός μας γλωσσολόγος κ. Φιλήτας, ύποστηρίζει ότι ή λέξη γρίπη, έχει γίνει από τή «γ ρ ί π ί σ η» που σημαίνει «ρίχνη δίχτυα στό ποτάμι», έξ ου και «γ ρ ί π ο σ» τό δίχτυ. Άς άφήσουμε όμως τούς γλωσσολόγους να μάλοτραβούνται κ' άς εθούμε στην ιστορία τής επιδημίας.

***

Η πρώτη «έπίσημος» εμφάνισις της γρίπης στην Εδρώπη έγινε πρό πέντε περίπου αιώνων. Κατά τό 1414 ένόσκησε στη Γαλλία μία παράξενη επιδημία. Η άρρώστεια αυτή έλαβε τό όνομα «κοκκίτης», είχε όλα τά συμπτώματα τής γρίπης: συνάχι, βήχα, ρίγη, πυρετό. Την 3η Μαρτίου τού έτους αυτού—αναφέρει ένας χρονολόγος—τά δικαστήρια δέν έλειτούργησαν, γιατί δικασταί, δικηγόροι, μνησταί και κατηγορούμενοι ήσαν όλοι κρεβατωμένοι από την τρομερή επιδημία! Έτσι σιγά - σιγά, τό Παρίσι έρωθήθηκε!... Όλοι σχεδόν οι κάτοικοι του—πλέον τών 100.000—προσεβλήθησαν από την επιδημία!...

Οι Ιστορικοί τής εποχής εκείνης, αναφέροντες τά συμπτώματα τής νεοφανούς επιδημίας, έξηγησαν ότι τά κυριώτερα έξ αυτών ήσαν ή άβουλία τού άσθενούς, ή άνορεξία, ή κοιμιάς και ό άδιάκοπος τρομερός βήχας, που προκαλούσε σέ πολλούς άσθενείς διάρρηξις τών άγγειων τού φάρυγγος, σύμπτωμα πού παρατηρήθηκε στους προσβληθέντας από την πρό όλιγον έτών εμφανισθείσαν Ισπανική γρίπη.

Ο βήχας αυτός, αναφέρουν οι χρονολόγοι τού 1414, έγινε αίτια και πολλών... προφών τοκετών! Πολλές γυναίκες, καταλαμβανόμενες από τρομερή κρίση βήχας, γεννούσαν πρόρα, μέσα σέ τρομερούς πόνους ή απέβαλαν! Οι περισσότεροι, έπίσης, άσθενείς, έπάθαναν μεγάλες αιμορραγίες από τό στόμα και από τή μύτη. Άπ' όλα αυτά τά συμπτώματα, οι σημεριοί γιατροί τείνουν να πιστεύουν ότι ή άγνωστή επιδημία τού 1414 δέν ήταν άλλο παρά ή γρίπη στις άρχές της.

Η ίδια αυτή επιδημία ξαναέκαμε την εμφάνισή της στη Γαλλία μετά δεκατία χρόνια. Η μορφή της όμως, τή δεύτερη αυτή φορά, ήταν κάπως ήπιότερη. Καί πάλιν όμως πολλοί άσθενείς έπί όκτώ, δέκα και δεκαπέντε ήμέρες δέν μπορούσαν ούτε να φάνε, ούτε να κοιμηθούν, στις εκκλησίες δέ—καθώς περιγράφει χαρακτηριστικά κάποιος χρονολόγος τής εποχής—λόγω τού συνεχούς ήχησού βήχας τών πιστών δέν μπορούσε κανείς νάκούση τόν πατά!...

Η πρώτη όνομασία τής γρίπης ήταν καθώς είπαμε «κοκκίτης» ή «κοικούλα». Προήλθε δέ από την κουκούλα πού φορούσαν διαρκώς οι άσθενείς γιά να προφυλάσσονται από τά κρυολήματα!...

Ο «κοκκίτης» ή μάλλον ή γρίπη, ξαναέκαμε την εμφάνισή της στη Γαλλία στό 1510. Η μορφή

Γιατί λέγεται γρίπη. Τι λέει ό Φιλήτας. Πότε πρωτοεμφανίσθηκε ή επιδημία. Μιά παρά ξενική και μυζητριώδης άρρώστεια. Τό Παρίσι κρεβατωμέναί όλόκληρη!... Ο συνταγματικός βήχας πού προκαλεί... πρόφρων τοκετούς. Γιατί έλεγαν τή γρίπη «κρυκούλα». Όπου ή γρίπη γίνεται μέδα! Και μπαλέττο και κωμωδία!... Κωμικά θεραπευτικά μέσα. Η Ισπανική γρίπη. Ένα άνέκδοτο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

της, αυτή τή φορά, ήταν πολύ πιο σοβαρά από την πρώτη. Μεταξύ τών προσβληθέντων έξ αυτής και αποθανόντων, ήταν και ό καρδιναλίος ντ' Άμπουάξ, ό περίφημος σοφός προθυπουργός τής εποχής εκείνης. Από την επιδημία προσεβλήθησαν έπίσης ό βασιλείς και ό δουξ ντ' Γκνξ, ό όποιο όμως έθεραπεύθησαν.

Στά 1657, ή γρίπη ξαναεπιτέθηκε την Γαλλία. Αυτή τή φορά όμως έγινε δεκτή... μ' ένθουσιασμό από τόν κόσμο! Τήν εποχή εκείνη, στην Γαλλία έκαμε θραού ή πανούκλα. Όταν λοιπόν ένφανίσθη και ή γρίπη, τό Ιατροσυμβούλιο τών Παρισίων εξέδωσε ανακοίνωσιν διά τής όποις έξηγήσεν ότι όποις προσεβλήθη από την γρίπη δέν είχε φόβο να προσβληθί και από την πανούκλα!...

Έτσι, πολλοί Παρινοί έφρονισαν μέ κάθε τρόπο να προσβληθούν από γρίπη γιά να γλυτώσουν από τόν κίνδυνο τής πανούκλας! Λένε μάάλιστα ότι και αυτή ή βασίλισσα, Άννα ή Αδριακή, τόσο πολύ ποθούσε να προσβληθί από την άρρώστεια τής μόδας, ώστε, γιά να τό κατορθώσεν, έκαμε βόλτες έπί πολλές νυχτές... ύψολητη, πάνω - κάτω, στό δωμάτιό της!... Δέν ήσυχασε δέ, παρά μόνον όταν έπισε από κρεββάτι, κυρολογημένη γιά καλά!

Στά 1675 μία παράξενη επιδημία ένόσκησε στην Άγγλία. Οι γιατροί δέν μπορούσαν να ή διαγνωχρίσουν... Τά κυριώτερα συμπτώματά της ήσαν τρομερός νευρικός βήχας, ρίγη και σφοδρός πυρετός. Η πρωταίσις αυτή επιδημία κατέληγε συχνά σέ πλευριτίδα ή σέ περιπνευμονία. Οι γιατροί έπίείσθησαν στό τέλος πως πρόκειται περί γρίπης.

Ο Καρδινάλιος Ντ' Άμπουάξ

Η καταπολέμησις τής επιδημίας γινόταν τή καρφ εκείνη, κατά πολύ πρωτότυπον τρόπον: Στά 1580, οι γιατροί συμβούλευαν τούς άσθενείς να μην πίνουν κρσσί και τούς έκαναν άδειάσεις. Όταν όμως είδαν ότι μ' όλα αυτά τά μέσα δέν καθόρθωναν τίποτα, άρχισαν να δίνουν στους άρρώστους όλα τά τότε γνωστά φάρμακα! Κατά την επιδημία τής γρίπης τού 1617, οι φαρμακοποιοί και φαρμακαποθηκάριοι τού Παρισίου, έξήντησαν μέσα σέ 15 μέρες όλα τά... σιρόπια, τής καραμέλλες τού βήχα και τά άλλα σχετικά φάρμακα πού είχαν στό κατάστημα!... τά όποια σέ κανονική περίοδο, θα έξαρκούσαν γιά ένα χρόνο τουλάχιστον!...

Η πύλας μορφής επιδημίας γρίπης πού αναφέρει ή ιστορία ένόσκησε στό 1733 και ήταν μεγίστης διάρκειας: Δήρκεσον έπί πέντε όλόκληρους μήνες, έθέρισε δέ όλους τούς όποσδήποτε ήλιωκόμους ή άσθενείς Ιθιοσυγκρασίας! Τά γιατρικά πού μετεχειρίζοντο οι τότε έπιστήμονες γιά την καταπολέμησιν άπέτυχαν όλα, κυρίως δέ οι «άραμμάξεις» στις όποιες υπέβαλαν τούς δυστυχείς γριπικώντας και ό όποιες επέταχναν, κατά 80 ο), τόν θάνατον.

Τόν Φεβρουάριο τού 1733, στό Παρίσι, ήταν κρεβατωμένοι πλέον τών 200 χιλιάδων άνθρωποι!... Μεταξύ αυτών συγκαταλέγοντο ό Βασιλεύς, ή βασίλισσα κ' όλοι οι αλλοί. Η έξαιρετική ύγραιοσία πού επικρατούσε τόν χειμώνα εκείνο, βοηθούσε σημαντικά στην έξάπλωσιν τής άρρώστειας. Τή νύχτα έφευγε τέτοια όμίχλη, ώστε γιά να μωρέσει κανείς να κυκλοφορήσει τούς δρόμους έπρεπε να κρατάη φανάρι!...

Τότε άκριβώς και ό δόκτωρ Ραζού, τής Νίμης, έδωκε στην επιδημία γιά πρώτη φορά και την όνομασία «γρίπη».

Η επιδημία δέν έκαμε θραούσιν μόνο στό Παρίσι. Στις επαρχίες ένόσκησε έξ ίσου θανατηφόρος. Στό Ρέιμς, ή πόλις τής πόλεως έμεναν άρροφότες γιατί όλοι οι στρατιώται ήσαν άρροστοι στό νοσοκομεία! Στό Λονδίνο, οι άσθενείς άνήρχοντο σέ τριάντα χιλιάδες! Στην Όπερα δέ τού Παρισίου, άντι να προσφέρουν στους θεατάς κατά τά διαλείμματα σιρόπια ή ποτά προσφέραν... τίλιο και χαριόμυλα!

Η τέχνη έννοείται δέν έμενε... άπρόσβλητη από την τρομερή αυτή άρρώστεια. Στην «Όπερα» άνεβάσθηκε ένα φαντασμαγορικό «μπαλέττο, μέ τόν τίτλο «Οι γριπικώντες τής μόδας», λίγον καιρό δέ κατόπιν, σ' ένα

Οι γιατροί κ' οι φαρμακοποιοί προσπαθούν να κρατήσουν τή γρίπη γιά λόγους υγιεινούς. (Γελοιογ. τής εποχής)

Όπου προσβάλλονται και τ' άγάλματα (Γελοιογ. τής εποχής)

ΑΠΟ ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

‘Η επιτυχία του ‘ήθοποιού Κήν’. ‘Ο Νταρτουά υπόσχεται ένα χρηματικό δώρο στο συγγραφέα. ‘Η τριακστή παράστασις. ‘Ο Δουμάς κινδυνεύει να χάσει το δώρο. Ένα κέλυφος του. Πώς την έπαθε ο Νταρτουά κλπ. κλπ.

‘Ενας άπ’ τους μεγαλύτερους θεατρικούς θριάμβους του Δουμά εινε, ως γνωστόν, και ‘ο ήθοποιός Κήν’.

Το έργο αυτό όταν πρωτοπαίχθηκε είχε μεγάλη επιτυχία. Γ’ αυτό ο διευθυντής του θεατρου στο όποιον έπαιζετε, ο κ. Νταρτουά, είχε συμφωνήσει με τον Δουμά ότι, εάν ή εισπράξις των τριάντα πρώτων παραστάσεων έφταναν το ποσόν των εξήντα χιλιάδων φράγκων θα του έδιδε ένα δώρο εκ δύο χιλιάδων φράγκων.

— ‘Αν όμως ή εισπράξις εινε λιγότερες και κατά μίαν πεντάραν έσω, υποθέτωσαν ο Νταρτουά στον Δουμά, δέν θα πάρης τίποτα! Παρακάλεσε λοιπόν τό Θεό να φράσωμε στις εξήντα χιλιάδες, κ’ έζηε το λόγο μου ότι τόν τέλοξ της παραστάσεως της 29ης Σεπτεμβρίου, θα σου μετρηθούν ή δύο χιλιάδες φράγκων!...

Φανατάζεσθε, λοιπόν, με τί άγίονα παραλοιουθούσε ο Δουμάς τις παραστάσεις και τις εισπράξεις του θεατρου.

Τό βράδυ τέλοξ της εικοστής ενάτης παραστάσεως, ή εισπράξις είχαν φράσει στο ποσόν των 57 999 φράγκων κ’ ο Δουμάς έθεωρούσε πλέον σίγουρο τό δώρο των δύο χιλιάδων φράγκων.

Τήν επομένη, κατά τις δέκα τό βράδυ, όμως είχαν αρχίσει ή ‘τρακιανή’ παράστασις, ο Δουμάς πήγε κατ’ ευθείαν στο γραφείο του διευθυντή του θεατρου.

Γιά κακή του τύχη όμως, ή εισπράξις έκείνης της βραδιάς δέν άνήρχοντο παρά σέ 1994 φράγκα. Κ’ έπειδή 1994 φράγκα προστιθέμενα στά 57 999 τών προηγουμένων παραστάσεων δίνουν άθροισμα 59,993, ο Δουμάς δέν θάπρενε τό διαχλύοφραγμα ώς ο του.

— ‘Θυμάστε τήν συμφωνία μας! τού ειπε ο Νταρτουά μόλις τόν είδα. ‘Ερ’ όσον ή εισπράξις εινε κατά 7 φράγκα λιγότερες άπό τό ποσόν των 60 000 φράγκων, δέν έχω να σας δώσω πεντάρα!

— Μπα, δέν βαρύνει! άπάντησε ο Δουμάς. Δέν εινε σπουδαίο ζήτημα. Δέν χάνηκε δά ο κόσμος! Τό μόνο που με στενοχωρεί, έπροσθεσε ξυπόλιος τό μέτωπό του, εινε ότι έχω ύπολογίσει επί τών δύο αυτών χιλιάδων φράγκων, και πρό ολίγου έδάναισα σ’ ένα φίλο μου ότι έχω και δέν έχω...

— ‘Ω, σέ παρακαλώ... τόν διέκοψε ο Νταρτουά, άνοιγοντας τό χρηματοκιβώτιό του. Μήπως έχεις ανάγκη χρημάτων; Πόσα θέλεις;

— ‘Ω... Μόνον είκοσι φράγκα...

‘Ο Νταρτουά έδάναισε άμέσως τόν συγγραφέα. Μετά πέντε λεπτά, ο ταμίας του θεατρου άνήγγειλε στον Νταρτουά ότι, ενώ έπαιζε ή τρίτη πράξις του έργου, είχαν έξαφα ένοικιασθή τρεις θέσεις ‘διακεκριμένες’! ‘Η εισπράξις υπερβάναν έτσι τις 60.000 φράγκα κατά 5 φράγκα!

‘Ο Νταρτουά ενόησε άμέσως τί είχε συμβεί, μά ήταν άργά πλέον. ‘Ο Δουμάς, πέρνοντας τό είκοσιφράγμο που τόν είχε δανείσει, έσπευσε να στείλη τό θεατρο τέρις φίλους του. Κι’ έτσι κέρδισε τό δώρο των δύο χιλιάδων φράγκων.

άπό τό κεντρικότερο θέατρο του Νό, έδόθη μά μονόπρακτη κωμωδία με τόν τίτλο ‘Η γρίπη’.

Τό κυριώτερο πρόσωπο της κωμωδίας αυτής ήταν ένας τσαρλατάνος γιατρός, ο όποιος, έκμεταλλευόμενος τούς άσθενείς του τούς έδινε ένα φάρμακο, τό όποιον δέν ήτο άλλο παρά καθαρό νεράκι! ‘Έτσι και ο γιατρός εξημεριάζετο και οι άρρωστοι είνοντο καλά λόγω άκριβδός του ότι δέν υπέρβαλλοτε σέ κομμάτι θεραπεία!

Τό αξιοσημείωτον εινε ότι και ο συγγραφέας της κωμωδίας αυτής ήταν γιατρός, όμολογούσε δέ ότι δέν υπήρχε κανένα άσφαλές φάρμακο εναντίον της γρίπης.

Άπό τήν εποχή αυτή ή γρίπη έκανε συχνά τήν εμφάνισή της στην Εβρώπη. Στά 1776, κάποιος γιατρός έπρόσφερον άμοιβή 400 λίβρών σ’ όποιον δέν είχε προβληθή άπό τήν επιδημία και κανείς δέν παρουσιάσθηκε γιά ν’ άπατήρη τό ποσόν αυτό. Τό 1782 ή γρίπη έκανε τήν εμφάνισή της στη Ρωσία, λόγω δέ της έλλείψεως μέσων και περιθάλψεως, εξαπλώθηκε με καταπληκτική ταχύτητα. Στο Λονδίνο προσέβαλε ως και τό άλογα και τό σκυλλά!... ‘Η πού βαρβαεί μορφή γρίπης άπ’ όλες αυτές, ήταν ή ‘Ισπανική γρίπη που μάς έπεσε κέφθη πρό ολίγων ετών.

Και τώρα, ως τελειώσωμε μ’ ένα ανέκδοτο: Στά 1776, οι γιατροί τού Παρισίου, άνεκούνοναν ότι τό καλύτερο μέσον εναντίον της επιδημίας ήταν να μη βγαίνει κανείς έξω μ’ άδειο στομάχι. Κάποιος παλιός τότε, στην λειτουργία της Κυριακής, συνβρολίωσε τούς ένοργιτας του να μη βγαίνον ποτέ τό πρωί έξω χωρίς να πάρουν προηγουμένως κάτι. Τήν επομένη τό πρωί παρετήρησε ότι έκείαν άπό τό ντουλάπι όπου εφύλαγε τις οικονομίες του, είκοσιέντε λουδοβίκεια.

‘Υπομάσθηκε άμέσως τόν υπηρέτη του... Τόν εκάλισε τότε και τόν ρώτησε εάν αυτός ήταν πράγματι ο δράστης της κλοπής. Φανατάζεσθε δέ τήν καταπληξία του όταν ο υπηρέτης του τού όμολόγησεν άναδέστατα, ότι πραγματικώς αυτός είχε πάρει τά χρήματα.

— Και γιατί τό εκάμεσ αυτό; τόν ρώτησε ο εφημέριος — Μά σεις δέν ειπατε πως πριν βγίη κανείς έξω πρέπει ν’ πάρη κάτι;... Και έγω, λοιπόν, σήμερα τό πρωί πριν βγώ έξω έπιπρα... τά είκοσιέντε λουδοβίκεια!...

ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ

ΠΑΛΗΣΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

‘Ο Νέρων και τά έγκλήματά του. ‘Ο Αίσωπος και τά βιβλία του. Ένας πλεονέκτης διασάρχης. ‘Απάρτευ τό πορτοφόλι!... ‘Ο Μονσελέ ως ποιητής και γαστρονόμος. Ένα τελμπρέ γράμμα του. ‘Ο πόθος του να γίνη ακαδημαϊκός, κ.τ.λ.

‘Όταν ο ‘Απολλώνιος ο Τριανεύς ξεφερόνησε τόν επικήθειο τού Νέρωνος, στον όποιο έκαμε λόγο και γιά τά έγκλήματά του άιμοφαρούς εκείνου αυτοκράτορος, μερικοί φίλοι του παρετήρησαν αυτόν ότι παρέλειψε νάναφέρη τό φόνο της μητέρας του ‘Αγριλλίνας.

— ‘Η πράξις του αυτή δέν ήταν έγκληματική, ειπε ο ‘Απολλώνιος. ‘Ηταν πράξις δικαιοσύνης. ‘Ο Νέρων έσοκότασε τή μητέρα του γιά να τήν τιμωρήση που είνενησε ένα τέρας... σάν κι’ αυτόν!...

Κάποτε μπήκε στην κάμαρα του περιφημού άρχαίου ‘Ελληνος μυθογράφου Αίσώπου ένας φίλος του και τού ειπε:

— Πώς έχεις, καυμένε, τό κουράγιο και μένεις κλεισμένος στην κάμαρά σου, μοναχός σου με τά βιβλία σου;

— Αισθάνομαι μόνον τόν έαυτό μου άπό τή στιγμή που κόπιασες έσύ έδώ μέσα, άπάντησεν ο Αίσωπος.

Κάποτε ο περιφημος γάλλος ήθοποιός Φρειδερίκος Λεμαίτρ βρισκόταν στο γραφείο ενός θιασάρχου, γνωστό του γιά τήν παροιμιώδη πλεονεία του.

Σέ λίγο μπήκε μέσα ένας ερασιτέχνης θεατρικός συγγραφέας γιά να συνηνοθη με τό θεατρώνη γιά ένα έργο του που επρόκειτο να παιχθή εκείνες τις ήμέρες.

— Είμαι γοητευμένος, άγαπητέ μου, τού ειπε ο θιασάρχης, που παίζω κάτι δικό σου στο θεατρό μου! Με τί διαφορά, εννοείται, ότι τά δύο νεκρού της πρώτης πράξεως θα τά πληρώσετε σεις, όπως μεναιμε σύμφωνοι.

— Βεβωότατα, άπάντησε ο συγγραφέας, — ‘Εγκραζάρετε επίσημα γιά λογαριασμό σας τήν προαγωνίστρια κ. Δ. .

— Μάλιστα, μάλιστα!

— Χρειζονται άδημη καινούργια κοστούμα γιά τούς τοξότας της τετάρτης πράξεως και, δυστυχώς, τό βεστιάριο του θεατρου δέν έχει κατάλληλες στολές γι’ αυτούς.

— Μη στενοχωρήσετε καθόλου γι’ αυτό, σάς παραναλώ, θα τάγοράσω εγώ!

— Όσο γιά τό μπαλιέτο της δευτέρας πράξεως, θανάλαβετε εσεις βέβαια να βρήτε τις χορεύτριες και να κανονίσετε τήν άμοιβή τους...

— Ένω, ψιθύρισε ο συγγραφέας, άναστενάζοντας.

‘Ο Φρειδερίκος Λεμαίτρ καθ’ όλο αυτό τό διάστημα δέν έβγαζε λέξη. Μόνον όταν τελείωσε ή συζήτησις και ο θιασάρχης σηκώθηκε γιά να συνοδεύη τό δυστυχισμένο ερασιτέχνη ως τήν πόρτα, ο διάσημος ήθοποιός τόν σταμάτησε πλάνυντας τόν άπό τό μπράτσο.

— Τι τρέχεις λοιπόν; τόν ρώτησε ο θεατρώνης.

— ‘Ε, διάβολε, τού λέει ο Λεμαίτρ, ξεχάσες ένα πράγμα ακόμη να τού ζητήσης...

— Τι;

— Τό... πορτοφόλι του!

‘Ο ποιητής Κάρολος Μονσελέ, ο όποιος εξέδιδε τόν ‘Καζαμία τών Δαιμάργων’ με συνεργασία τών γνωστοτέρων συγγραφέων της εποχής του, ήταν εξευτελιτικός άνθρωπος.

Κάποτε γυρίζοντας άπό τή Νάντη, όπου ο πατέρας του ήταν διευθυντής ενός άναγνωστηρίου, έστειλε μόλις ζήτησε στο Παρίσι, στο συγγραφέα ‘Αρσέν Ουσσαί, πασίγνωστο τότε, τό ακόλουθο γράμμα:

‘Κύριε, έχομαι άπό τήν επαρχία μου πάνοπλος γιά να καταπληξώ τό Παρίσι με τό πνεύμα μου. ‘Εάν δέν μου δώσετε λοιπόν ένα συστατικό γράμμα γιά τόν ‘Ερρίκο Ουσσαί, θάναγκασθώ... να γυρίσω πίσω!...

Στόν ‘Αρσέν Ουσσαί έκαμε έντίπωση ή τόλμη του νέου αυτού κι’ έγραψε στον ‘Ερρ. Ουσσαί:

‘Αγαπητέ μου, σου συνιστώ έναν άνθρωπο πολύ έξυπνο που ήρθε να εργασθή στο Παρίσι. ‘Ανοιξέ του λοιπόν διάκλια τις πόρτες της εφημερίδας σου.

‘Ο ‘Ερρίκος Ουσσαί τόν προσέλαβε ως συνεργάτη και δέν έμεινε καθόλου μετανοήμένος γι’ αυτό!...

Ρώτησε κάποτε τόν Μονσελέ ο Σαιντ-Μπέρ, άν επιθυμούσε να πάρη τό παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής.

— Είχα τήν επιθυμία αυτή πρό δεκαετίας. Τώρα δέν τήν έχω, άπάντησε ο Μονσελέ.

— Και γιατί;

— Γιατί σήμερα... άξίζω να τό πάρω!...

